

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Mgr. M. P.,**
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Písek, Přátelství 1960

proti
žalovanému: **prvnímu náměstkovi policejního prezidenta**
sídlem Police České republiky, Policejní prezidium,
Praha 7, Strojnická 27

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských
ze dne 1. 2. 2017, č. j. PPR-6718-31/ČJ-2016-990131

takto:

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Stručný obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 1. 2. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se měl uvedeného jednání dopustit tím, že dne 10. 2. 2016 v 9:23 hodin na 35,6 kilometru dálnici D-11 ve směru na Prahu mu byla při jízdě služebním motorovým vozidlem Škoda Octavia registrační značky X naměřena silničním rychloměrem rychlost 165km/hod., a dále v rámci nepřerušené jízdy v 9:25 hodin na 29,5 km dálnice D-11 ve směru na Prahu mu byla při jízdě týmž vozidlem Škoda Octavia naměřena silničním rychloměrem rychlost 191km/hod., přičemž na dálnici je v tomto úseku stanovena nejnižší dovolená rychlost 130km/hod. Žalobce věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Za uvedené jednání byl žalobci podle § 51 odst. 1 písm. e) a písm. g) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest ve výši pokuty 5 000 Kč a zákaz činností spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

2. První náměstek policejního prezidenta žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia ve věcech kázeňských ze dne 12. 10. 2016 a rozhodnutí o uložení kázeňského trestu potvrdil.
3. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, spočívá na nesprávně zjištěném skutkovém stavu, na nesprávném právním posouzení a obsahuje též podstatné porušení ustanovení o řízení před žalovaným správním orgánem, přičemž tyto vady měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Dále namítl, že uložený trest je nepřiměřeně přísný.
4. V doplnění žaloby žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když není z vyjádření správního orgánu patrné, čím konkrétně se správní orgán zabýval, když nevymezil podklady ani neuvedl informace, které z těchto podkladů získal. Pouhý odkaz na shromážděný spisový materiál je podle konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelný, sám o sobě postačuje ke zrušení rozhodnutí. Pokud správní orgán odkazuje na spis, měl by vyjmenovat veškeré podklady uvedené ve spise, konstatovat, co z nich vyplývá, zhodnotit je a uvést, co z těchto dokumentů dovozuje. Ze spisu není patrné, na základě jakých důkazů správní orgány došly k závěru, že žalobce musel zdržení s ohledem na délku opravy mostu a pravidelnost absolvování dané trasy předpokládat. Takové konstatování nemůže mít oporu ve spisovém materiálu. Není zřejmé, proč nedošlo k postihu u dvou kolegů žalobce, kteří se podle informací žalobce dopustili stejného či obdobného jednání, přičemž tímto nepřezkoumatelným tvrzením správní orgány rezignovaly na své povinnosti zjistit všechny rozhodné skutečnosti. Porušením této povinnosti umožnily služební orgány posuzovat věci rozdílně, čímž porušily základní ústavní principy demokratického právního řádu.
5. Žalobce namítl, že řízení je provázáno procesními vadami, které mají za následek nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a tím pádem nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru bezpečnostních sborů, stanovuje správnímu orgánu povinnost zjistit stav věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, ve který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Za tím účelem je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací orgán hodnotil všechny důkazy doložené služebním funkcionářem, avšak argumenty žalobce a další podstatné skutečnosti vůbec nehodnotil. Jedná se o jednostranný pohled na celou věc, který nemůže

...

v žádném případě vyústit v zákonné rozhodnutí. Služební orgány rezignovaly na zjištění dopravní situace, pouze náhodně vytipovaly některé úseky domnělé cesty žalobce a vůbec nezjišťovaly důležité skutečnosti, bez nichž nešlo posoudit celou věc. Správní orgány nezjistily (a ani se nesnažily zjistit), odkud, v kolik hodin a kudy žalobce cestu absolvoval a důvody takové cesty, proto nemohlo dojít k adekvátnímu zjištění, zda skutečně po cestě nedošlo k časovému zdržení. Žalobce uváděl, že cesta směřovala na důležité jednání manažerů subjektů podílejících se na zajišťování a ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, a předcházení trestné činnosti, na kterou byl vyslán přímo ředitelem ředitelství služby pořádkové policie za účelem koordinace činnosti Policie na celém území České republiky a mezinárodní spolupráce s okolními státy. Nejednalo se tak o pravidelnou poradu, proto měl být přinejmenším vyslechnut služební funkcionář, který žalobci dal k cestě rozkaz. Žádný písemný rozkaz doložen nebyl, a pokud byl rozkaz učiněn ústně, měl být vyslechnut služební funkcionář či vedoucí příslušník, který tento rozkaz vydal. Žalobci dal rozkaz k účasti na důležitém jednání manažerů ředitel ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidenta České republiky, tato osoba měla poměr k věci, o které následně rozhodovala, proto má žalobce pochybnosti o tom, že rozhodnutí vydala vyloučená osoba podle § 14 správního řádu pro svůj vztah k věci a své postavení svědka. Správní orgány však nezkoumaly vztah úřední osoby k věci a jejich konstatování, že se zabývaly zákonností, je pouze proklamativní prohlášení nezakládající se na pravdě.

6. Žalobce poukázal na to, že v řízení nebyly prováděny výslechy osob, ale byly od nich vyžadovány informace formou úředního záznamu, čímž byl žalobce poškozen na svých právech, neboť nemohl být přítomen při zjišťování skutečného skutkového stavu, nemohl svědkům klást otázky a podobně. Žalobci tak bylo upřeno právo prokázat další skutečnosti, kterými se žalovaná nechtěla zabývat, a to např. při ukládání trestu, vedení kázeňských řízení s různými příslušníky a podobně. Žalobce je postihován za něco, co se u útvaru netrestalo, ani nepostihovalo, a vydané rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.
7. Žalobce rovněž poukázal na to, že v řízení byly použity úřední záznamy, které byly pořízeny před zahájením řízení se žalobcem. V této souvislosti žalobce odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že s přihlédnutím k okolnostem případu měly správní orgány povinnost žalobce vyslechnout ke zjištění skutečností, které byly významné pro řízení, ale i k použití výstražných světel, kdy orgány konstatují, že světla nebyla užita, ačkoli to nebylo předmětem dokazování, případně žalobce konfrontovat s některými skutečnostmi, aby rozpory případně vysvětlil. K výslechu žalobce nikdy nedošlo, což rovněž vede k porušení povinnosti podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru či podle § 50 odst. 3 správního řádu.
8. Žalobce rovněž nebyl předvolán na ústní jednání, při němž došlo k vyhlášení rozhodnutí. V prvním stupni žádná ústní jednání neproběhla, došlo pouze k podpisu protokolu, jinak veškerá komunikace probíhala prostřednictvím e-mailu. Žádné jednání se žalobcem neproběhlo ani dne 12. 10. 2016, spis neobsahuje žádný doklad o tom, že by žalobce byl na toto jednání předvolán a lze tak mít za to, že žalobce nebyl vyrozuměn o konání ústního jednání, na kterém došlo k vyhlášení rozhodnutí. Protože zákon stanoví, že řízení se vede ústně, pak muselo být odvoláním napadené rozhodnutí ústně vyhlášeno při ústním jednání, o čemž však ve spisu není žádný doklad. Správní orgán vychází z úředního záznamu osoby, která byla pověřena ústním projednáním věci. Z tohoto pověření však vyplývá, že pplk. Mgr. J. Š. byl pověřen pouze k ústnímu projednání věci, nebyl však

...

oprávněně zpracovávat a shromažďovat podklady, navíc úřední záznam zpracovaný touto osobou nemůže být podkladem pro rozhodnutí. Osoba, která se podílí na rozhodování, nemůže zároveň vytvářet podklady a důkazy pro rozhodnutí. Důkazem mohou být prvotní záznamy a doklady, vytváření důkazy osobou podílející se na řízení je však nepřipustné a v rozporu se zásadami demokratického právního řádu. Do spisu nebyl doložen seznam účastníků jednání, i když byl předáván osobě, která byla pověřena ústním projednáním, proto došlo k porušování práv žalobce, k vedení řízení v jeho neprospěch a správní orgány sledovaly pouze jediný cíl, tedy postihnout žalobce.

9. Podle názoru žalobce neúplné zjišťování skutkového stavu mělo za následek i nesprávnost právního posouzení kázeňského přestupku, tedy jednání, které má znaky přestupku, zejména jeho jednotlivých znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku, tj. objektu, objektivní stránky, subjektu, subjektivní stránky a protiprávnosti, které musí být naplněny současně. Žalobce poukázal na to, že jeho jednání nebylo úmyslně protiprávní, správní orgány nesdělily, z čeho konstatovaný úmysl dovozují, jednotlivá forma zavinění musí být správním orgánem dokazována a nikoli jen nepřezkoumatelně a účelově tvrzena.
10. Jedním ze základních znaků přestupku je protiprávnost jednání žalobce, nicméně v dané věci existují okolnosti, které protiprávnost vylučují. Žalobce využil oprávnění stanovené v § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, neboť plnil úkol stanovený zvláštním právním předpisem, v tomto případě zákonem o Policii České republiky, přičemž dbal potřebné opatrnosti, překročením rychlosti nikoho neohrozil ani neomezil, neohrozil ani bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Uvedené ustanovení umožňuje žalobci překročit rychlost i bez použití výstražných světel. Nadto žalobce tvrdí, že tato světla v průběhu jízdy užil, nicméně touto skutečností se správní orgány vůbec nezabývaly, ačkoli to žalobce opakovaně namítal i v odvolání, i v uplatnění práv účastníka řízení. Nevypořádáním se s těmito námitkami správní orgány zatížily rozhodnutí vadou v podobě nepřezkoumatelnosti. Žalobce poukázal na to, že se nemohl ztotožnit se závěrem správního orgánu o tom, že si mohl cestu naplánovat a mohl ji nastoupit dříve, protože se o své účasti na poradě dozvěděl již v 19:00 hodin předchozího dne. Tento požadavek považuje žalobce za absurdní, když je po něm žádáno, aby cestoval s náskokem několika hodin před jednáním, přestože za obvyklé situace se cesta dá absolvovat v několikanásobně menším časovém intervalu. Pokud nebylo prokazováno, jak si žalobce cestu plánoval, kdy ji nastoupil a jak ji vykonal, nelze hovořit o tom, zda žalobcův předstih byl či nebyl dostatečný.
11. Dokazování nebylo vedeno ani k významnosti plnění úkolu, jeho charakteru a důležitosti. Pokud ředitel sám zdůrazňuje mimořádnost úkolu, musí nepochybně jít o důležitý zájem služby. V tomto případě přistupuje výjimečná situace, která bránila žalobci splnit úkol, když se na cestě objeví neočekávané problémy. Ty rovněž nebyly prokazovány, pouze došlo k vytipování některých úseků bez zjišťování skutečné cesty žalobce. Všechny tyto fakty umožňují využít oprávnění stanovená zákonem o silničním provozu, neboť vytváří mimořádnou situaci. Na okraj uvedeného žalobce poukázal na to, že i v případě, že by mu bylo prokázáno spáchání tohoto jednání, které má znaky přestupku (což žalobce odmítá), je uložený trest nepřiměřený a neodůvodněný. Vzhledem k příkladnému a bezchybnému výkonu služby v minulosti je odvoláním napadeným rozhodnutím stanovený trest zjevně nepřiměřený. Správní orgány nehodnotily další významné skutečnosti, zejména osobní a majetkové povahy, a případně polehčující či přitěžující okolnosti. Z těchto důvodů žalobce považuje rozhodnutí o trestu za neodůvodněné a nepřezkoumatelné.

...

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě stručně zrekapituloval dosavadní průběh řízení a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí rezolutně odmítá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně popsal obsah prvostupňového rozhodnutí, které svým rozhodnutím potvrdil. Shrnul odvolání žalobce, které podle obsahu rozčlenil do jednotlivých třinácti odvolacích námitek, které následně na stranách 9 až 15 napadeného rozhodnutí všechny podrobně vypořádal. Samotné posouzení ze strany žalovaného vytyčuje jednotlivá ustanovení právních předpisů, které se k projednávané věci vztahují, popisuje stěžení dokumenty obsažené ve spisovém materiálu a přistupuje k hodnocení a posouzení merita věci, když uvádí rozhodné skutečnosti, které považuje za významné pro dotvoření a utvrzení zjištěného skutkového stavu. Důkazy založené ve spisovém materiálu žalovaný posoudil samostatně i ve vzájemných souvislostech a závěry, které z nich vyvodil, srozumitelně v napadeném rozhodnutí uvedl.
13. Pokud žalobce v žalobě uvedl, že tvrzení žalovaného o předpokládaném zdržení kvůli opravě mostu nemá opravu ve spisovém materiálu, pak žalovaný k tomu sdělil, že mu není zřejmé, kterou z uvedených skutečností má žalobce za nepodloženou a nepřezkoumatelnou. Dlouhotrvající oprava mostu je podloženou skutečností vyplývající ze spisového materiálu, pravidelnost absolvování dané trasy konstatoval sám žalobce v úředním záznamu o ústním projednání a žalovaný v každém jednotlivém případě výsledné hodnocení vyvozoval ze zcela konkrétních skutkových okolností případu. Žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost tak razantním způsobem, že nebylo možno je s kýmkoliv porovnat, neboť žádný z příslušníků zařazených na Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia se tak závažného provinění dosud nedopustil.
14. Pokud žalobce poukazuje na porušení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, pak žalovaný poukazuje na to, že žalobce zcela cíleně vyňal sdělení žalovaného z kontextu. Cílem žalobce bylo vytržením informace z kontextu navodit domnění, že žalovaný rozhodoval jednostranně a bez ohledu na tvrzení, vyjádření a informace, které žalobce poskytnul v rámci vedeného řízení. To však není pravdou. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí ve věci samé, proto nebylo třeba zjišťovat další skutečnosti, které žalobce uvedl nikoli v podané žalobě, ale dokonce až v jejím doplnění.
15. K žalobnímu bodu č. 3, v němž žalobce namítal, že se nikdo nezabýval otázkou podjatosti úředně oprávněné osoby, žalovaný uvedl, že podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení podjatost úřední osoby namítat, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu podjatosti a důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatil. Nadto skutečnost, že samotný vztah nadřízenosti a podřízenosti služebního funkcionáře a jemu podřízeného příslušníka vyplývající ze služebního poměru, není podle judikatury Nejvyššího správního soudu sama o sobě takovou skutečností, která by mohla založit důvodné pochybnosti o tom, že by služební funkcionáře nebyl schopen ve věci služebního poměru příslušníka nestranně a objektivně jednat a rozhodnout.
16. K námitce použití úředních záznamů namísto provedeního výslechu osob, což mělo vést ke znemožnění práva žalobce klást svědkům otázky, žalovaný uvedl, že informace ani úřední záznamy nebyly užity jako stěžení podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Jsou v nich obsaženy pouze skutečnosti, které opravňovaly žalobce použít služební

...

vozidlo, nebylo proto nutné provádět výslech i těchto osob, jelikož jeho výslech by nemohl přinést nové zásadní informace. Pokud žalobce v doplnění žaloby uvádí vybrané pasáže rozsudků správních soudů, pak z důvodu zcela odlišných skutkových okolností tato rozhodnutí nejsou na projednáváný případ aplikovatelné.

17. Pokud žalobce namítl, že nebylo uskutečněno ústní jednání ve věci, pak tuto námitku žalobce uplatnil poprvé až v odvolacím řízení. Žalovaný ji náležitě vypořádal na stranách 6, 7 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce po celou dobu vedeného řízení rozsáhle uplatňoval práva účastníka řízení, k věci se vyjadřoval a byla mu dána a zachována možnost navrhnout nové důkazy. Žalovaný má za to, že vada spočívající v nedostatku ústně vedeného řízení před orgánem prvního stupně byla v řízení odvolacím ze strany žalovaného řádně napravena, když dne 6. 1. 2017 se žalobce dostavil k seznámení se spisovým materiálem a bylo mu sděleno, že shromažďování podkladových materiálů bude ukončeno. Žalobce požádal o lhůtu k vyjádření, tato lhůta mu byla poskytnuta a žalobce se po seznámení se spisovým materiálem mohl k věci dále vyjádřit. Z tohoto důvodu žalovaný nehodnotí vadu spočívající v nedostatku ústně vedeného řízení jako vadu zapříčiňující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Otázka vypořádání tvrzení žalobce ohledně okolností vylučujících protiprávnost byla podrobně a rozsáhle vypořádána v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž je zřejmé, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Popsaným jednáním žalobce - byť hypoteticky - bezesporu ohrozil ostatní účastníky silničního provozu, proto bylo nutno jej vyhodnotit jako velmi závažné jednání. I přes uvedené však při určení druhu a výše kázeňského trestu žalovaný zůstal vždy při spodní hranici možné výše pokuty a doby trvání zákazu činnosti podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, proto stanovený trest žalovaný považuje za adekvátní.

Řízení před správními orgány

18. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
19. Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2016, č. 29/2016, byl žalobce ředitelem Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia České republiky shledán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tohoto jednání se žalobce dopustil tím, že mu dne 10. 2. 2016 v 9:23 hodin na km 35,6 dálnice D-11 ve směru na Prahu při jízdě služebním vozidlem tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, byla naměřena silničním rychlometrem PolCam PC2006 rychlost 165 km/hod., po odečtení tolerance +/-3% rychlost 160 km/hod. Dále v rámci této nepřerušované jízdy v 9:25 hodin na km. 29,5 dálnice D-11 ve směru na Prahu byla žalobci týmž silničním rychlometrem naměřena rychlost 191 km/hod., po odečtení 3% tolerance 185 km/hod., přičemž na dálnici je v tomto úseku stanovena nejvyšší povolená rychlost 130 km/hod. Žalobce věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Za uvedené jednání mu byl podle § 51 odst. 1 písm. e) a písm. g) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu trvání šesti měsíců.
20. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě. O podaném odvolání rozhodl první náměstek policejního

...

prezidenta ve věcech kázeňských žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 2. 2016, č. j. PPR-6718-31/ČJ-2016-990131. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí ředitele Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia České republiky ve věcech kázeňských č. 29/2016, ze dne 12. 10. 2016, bylo potvrzeno.

Řízení před soudem

21. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 8. 3. 2018 zástupce žalobce zopakoval argumenty uvedené v písemném vyhotovení doplnění žaloby. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí postrádá náležitosti, týkající se toho, z jakých skutečností žalovaný vycházel a jaké závěry z nich vyvozoval. V odůvodnění rozhodnutí žalobce postrádá uvedení toho, co bylo stěžejním podkladem rozhodnutí. Vůbec nebylo zkoumáno, jakého zdržení žalobce dosáhl, nebyla zjištěna jeho konkrétní trasa cesty, nebyl zkoumán úmysl žalobce a není ani zřejmé, které z porízených úředních záznamů byly použity a které nikoliv. Žalobce trvá na názoru, že policisté ze zasahující hlídky měli být slyšeni jako osoby, které daly podnět k zahájení řízení se žalobcem. Uvedené vady řízení podle názoru žalobce vedou k závěru o tom, že žalobě by mělo být vyhověno.
22. Zástupkyně žalovaného u jednání soudu nejprve odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření žalovaného k podané žalobě. Doplnila, že protiprávní jednání žalobce spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Tato skutečnost byla nesporně a objektivně zjištěna pomocí přístroje, svědci ji nevnímali svými smysly, proto je jejich svědecká výpověď nadbytečná. Žalobci byla povolena služební jízda, mjr. Š. popsal ve spise svůj postup při zjišťování situace na trase žalobcovy cesty, hlavními podklady rozhodnutí však zůstává fotodokumentace a videozáznam. Podkladová zpráva společnosti VARS Brno nevypovídá o existenci mimořádné dopravní situace, kterou argumentuje žalobce. Právo žalobce vyjádřit se ke zjištěním a navrhnout důkazy ke svým tvrzením bylo zachováno, když v lednu a v září 2016 se byl seznámit s obsahem spisu, před vydáním napadeného rozhodnutí se dne 19. 1. 2017 znovu se spisem seznámil, což dokládá i jeho písemné vyjádření, mohl tedy potřebné informace v průběhu řízení správnímu orgánu sdělit. Pokud jde o námitku, že rozhodnutí prvního stupně nebylo vyhlášeno v rámci ústního jednání, žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítá, že tato skutečnost není porušením zásady ústnosti. Žalovaný má za to, že případné vady řízení nejsou takového rázu, aby vedly k závěru o nezbytnosti zrušení rozhodnutí, skutkové okolnosti věci byly zjištěny řádně a úplně.
23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání soud vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Věc soud posoudil takto:

Hodnocení důvodnosti žalobních námitek

24. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 1. 2. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do dne 19. 2. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“).

...

25. Podle uvedeného právního ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 50km/h a více. Podle § 18 odstavec 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
26. Podle § 58 odstavec 3 písm. a) již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, orgán policie po provedení nezbytných šetření odevzdá věc příslušnému orgánu, jde-li o jednání mající znaky přestupku, které se projednává podle zvláštních předpisů, nebo jde-li o jiný správní delikt než přestupek anebo nasvědčují-li skutečnosti, že jde o trestný čin. Zvláštními předpisy je nutno v posuzované věci rozumět mj. i zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů.
27. Podle § 50 zákona o služebním poměru je kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení. Kázeňský přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže příslušník a) věděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že služební povinnost neporuší, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, ač to vzhledem k okolnostem vědět měl a mohl. Kázeňský přestupek je spáchán úmyslně, jestliže příslušník a) chtěl svým jednáním porušit služební povinnost, nebo b) věděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, a pro případ, že ji poruší, byl s tím srozuměn. Za jednání se považuje i opomenutí konání, k němuž byl příslušník povinen.
28. Podle § 51 odstavec 1 písm. e) a písm. g) zákona o služebním poměru lze příslušníkovi uložit kázeňský trest pokuty a zákazu činnosti, ovšem podle odstavce 2 téhož ustanovení pouze za jednání, které má znaky přestupku. Podle odstavce 3 se pokuta ukládá příslušníkovi ve výši, kterou pro přestupek stanoví zvláštní předpis, a to i v případě opakovaného jednání majícího znaky přestupku.
29. Důvodem, pro který byl žalobci uložen kázeňský trest, bylo zjištění Policie České republiky, odboru služby dopravní policie, dálničního oddělení v Poříčanech, podle něhož žalobce dne 10. 2. 2016 v 9:23 hodin na 35,6 kilometru dálnici D-11 ve směru na Prahu mu byla při jízdě služebním motorovým vozidlem Škoda Octavia registrační značky X naměřena silničním rychloměrem rychlost 165km/hod., a dále v rámci nepřerušené jízdy v 9:25 hodin na 29,5 km dálnice D-11 ve směru na Prahu mu byla při jízdě tímž vozidlem Škoda Octavia naměřena silničním rychloměrem rychlost 191km/hod., přičemž na dálnici je v tomto úseku stanovena nejnižší dovolená rychlost 130km/hod. Služební funkcionář dospěl k závěru, že žalobce věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Za uvedené jednání byl žalobci podle § 51 odst. 1 písm. e) a písm. g) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest ve výši pokuty 5 000 Kč a zákaz činností spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců.
30. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, podle níž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když není z vyjádření správního orgánu patrné,

...

čím konkrétně se správní orgán zabýval, když nevymezil podklady ani neuvedl informace, které z těchto podkladů získal. Za nepřezkoumatelnost rozhodnutí lze považovat situaci, kdy z rozhodnutí není patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o skutečnostech zásadních a podstatných pro věc a proč považuje právní závěry účastníků za nesprávné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8As 60/2009 - 73, dostupný stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí NSS na www.nssoud.cz).

31. Žalobou napadené rozhodnutí však takovými nedostatky netrpí. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Z rozhodnutí jednoznačně vyplývají důvody, které správní orgán vedly k zamítnutí podaného odvolání. Soud neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uveden pouze odkaz na shromážděný spisový materiál. Žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně popsal obsah prvostupňového rozhodnutí, které svým rozhodnutím potvrdil. Shrnl obsah odvolání žalobce, které podle obsahu rozčlenil do jednotlivých třinácti odvolacích námitek, ty pak na stranách 9 až 15 napadeného rozhodnutí podle názoru soudu dostatečně podrobně a posoudil a vypořádal. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nechybí uvedení jednotlivých ustanovení právních předpisů, které se k projednávané věci vztahují. Pokud jde o podklady rozhodnutí, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně uvedl stěžejní podklady v podobě písemných dokumentů, které jsou ve spise obsaženy. Zároveň žalovaný poukázal na rozhodné skutečnosti, které považuje za významné pro dotvoření a utvrzení zjištěného skutkového stavu. Důkazy založené ve spisovém materiálu žalovaný posoudil samostatně i ve vzájemných souvislostech a závěry, které z nich vyvodil, srozumitelně v napadeném rozhodnutí uvedl. Nepochybně stěžejními důkazy z tohoto pohledu jsou pořízená fotodokumentace se zaměřením vozidla řízeného žalobcem v jízdě a změřením jeho rychlosti, a dále videozáznam ze záznamového zařízení PolCam PC 2006 spolu s ověřovacím listem a osvědčením obsluhy.
32. Neobstojí proto tvrzení žalobce, že ze spisu není patrné, na základě jakých důkazů správní orgány došly k závěru o přestupkovém jednání žalobce. Naopak soud zjistil, že spisový materiál obsahuje zprávu společnosti VARS Brno ze dne 23. 8. 2016, která byla vyžádána správním orgánem prvního stupně právě za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu věci, tj. dopravní situace v rozhodné době na dálnici D-11 a na silnicích č. 36, č. 37 a č. 322 (silničních přívaděčích k dálnici D-11 ve směru od Pardubic na Prahu).
33. Žalobce v doplnění žaloby tvrdil, že konstatování žalovaného o tom, musel zdržení s ohledem na délku opravy mostu a pravidelnost absolvování dané trasy předpokládat, nemůže mít oporu ve spisovém materiálu. K této námitce soud uvádí, že údaje o dlouhotrvající opravě mostu vycházejí ze zprávy společnosti VARS Brno. Pravidelnost absolvování dané trasy konstatoval sám žalobce v úředním záznamu o ústním projednání, v němž však neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by nasvědčovaly pravdivosti jeho tvrzení o vzniklém zdržení či zpoždění na cestě. Žalovaný přitom v každém jednotlivém případě výsledné hodnocení vyvozoval ze zcela konkrétních skutkových okolností případu. Zjištění o tom, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost razantním způsobem, nebylo v řízení jakkoli zpochybněno. V této souvislosti soud přisvědčil žalovanému v závěru, že nebylo nezbytně nutné provést v rámci řízení důkazy svědeckou výpovědí zasahujících policistů P. a M., ani služebních funkcionářů Mgr. N. a Ing. K., kteří poskytli záznamy k činnosti žalobce v den předcházející

...

posuzované události a k jeho povolené cestě za účelem účasti na jednání k problematice železnic, ochraně bezpečnosti a předcházení trestné činnosti dne 10. 2. 2016 v Praze. Žádná z těchto osob nevnímala protiprávní jednání kladené žalobci za vinu svými vlastními smysly, v tomto směru soud odkazuje na zásadní a stěžejní objektivní důkazy uvedené v předcházejícím bodě tohoto rozsudku.

34. Otázkou přípustnosti úředních záznamů jako podkladů pro rozhodnutí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3Ads 125/2012 – 23, v němž konstatoval, že podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje. Z uvedeného vymezení důkazních prostředků pro účely řízení ve věcech služebního poměru je Nejvyšší správní soud toho názoru, že úřední záznamy lze připustit jako listinné důkazy, přičemž příslušník bezpečnostního sboru má proti těmto důkazům zachovány námitky. Podle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stanoví-li § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů naroveň demonstrativně vyjmenované důkazní prostředky, nebylo nezbytné, aby služební funkcionář provedl výslech svědků, dospěl-li již z těchto podkladů k nepochybně zjištěnému skutkovému stavu. Městský soud v Praze v nyní posuzované věci došel k závěru, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí ve věci samé, proto nebylo třeba zjišťovat další skutečnosti, které žalobce uvedl v doplnění žaloby.
35. Žalobce v podané žalobě namítal, že mu není zřejmé, proč nedošlo k postihu u dvou kolegů žalobce, kteří se podle informací žalobce dopustili stejného či obdobného jednání, přičemž tímto nepřezkoumatelným tvrzením správní orgány rezignovaly na své povinnosti zjistit všechny rozhodné skutečnosti. Porušením této povinnosti umožnily služební orgány posuzovat věci rozdílně, čímž porušily základní ústavní principy demokratického právního řádu. Městský soud v Praze se s argumentací žalobce neztotožnil, neboť považuje otázku případné odpovědnosti jiné osoby za přestupek irelevantní a z hlediska odpovědnosti žalobce za jeho jednání. Z tohoto důvodu má soud za to, že skutečnost, že by za případné protiprávní jednání nebyla případně postižena jiná osoba, nemůže založit u žalobce legitimní očekávání, že on sám nebude za své vlastní protiprávní jednání postižen.
36. Žalobce namítl, že řízení je provázáno procesními vadami, které mají za následek nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a tím pádem nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru služební orgány rezignovaly na zjištění dopravní situace, pouze náhodně vytypovaly některé úseky domnělé cesty žalobce a vůbec nezjišťovaly důležité skutečnosti, bez nichž nešlo posoudit celou věc.
37. K uvedené námitce soud odkazuje na to, co již uvedl výše. Žalobce v záznamu o protokolu o ústním projednání posuzovaného jednání ze dne 11. 5. 2016 neuvedl žádné konkrétní tvrzení o tom, jakou konkrétní cestu si zvolil a v čem konkrétně spočíval důvod jeho tvrzení, že se ne vlastní vinou dostal do časové tísně a splnění důležitého služebního úkolu bylo ohroženo. Nijak nekonkretizoval, v čem spočívala nepředvídatelnost situace

...

v silničním provozu. Z tohoto pohledu žalobci nic nebránilo, aby správnímu orgánu podrobně popsal, co jej na cestě zdrželo, a jeho pozdější obrana se tak jeví účelovou. Tomuto závěru ostatně nasvědčují i záznamy Mgr. N. a Ing. K., z nichž je patrné, že žalobce uvedené služební funkcionáře o svých problémech v dopravě při cestě do zaměstnání a po příjezdu na pracoviště nevyrozuměl a nesdělil jim ani žádné informace o tom, že byl hlídkou staven pro rychlou jízdu.

38. Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že rozkaz k účasti na důležitém jednání manažerů dal žalobci ředitel ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidenta České republiky, tato osoba měla poměr k věci, o které následně rozhodovala, proto má žalobce pochybnosti o tom, že rozhodnutí vydala vyloučená osoba podle § 14 správního řádu pro svůj vztah k věci a své postavení svědka. Správní orgány však nezkoumaly vztah úřední osoby k věci a jejich konstatování, že se zabývaly zákonností, je pouze proklamativní prohlášení nezakládající se na pravdě.
39. Uplatněná námitka není důvodná. Podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, může účastník řízení podjatost úřední osoby namítat, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu podjatosti a důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Žalobci bylo bezpochyby známo, který služební funkcionář bude ve věci rozhodovat v prvním stupni, námitku podjatosti neuplatnil ani dne 11. 5. 2016 do protokolu o ústním projednání, ani dne 22. 9. 2016, kdy proběhlo doplňující ústní projednání věci. Nadto považuje Městský soud v Praze za potřebné zdůraznit, že skutečnost, že samotný vztah nadřízenosti a podřízenosti služebnímu funkcionáře a jemu podřízeného příslušníka vyplývající ze služebnímu poměru, není podle judikatury Nejvyššího správního soudu sama o sobě takovou skutečností, která by mohla založit důvodné pochybnosti o tom, že by služební funkcionáře nebyl schopen ve věci služebnímu poměru příslušníka nestranně a objektivně jednat a rozhodnout (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3Ads 133/2012 – 19).
40. Žalobce rovněž namítal, že nebyl předvolán na ústní jednání, při němž došlo k vyhlášení rozhodnutí. V prvním stupni žádná ústní jednání neproběhla, došlo pouze k podpisu protokolu, jinak veškerá komunikace probíhala prostřednictvím e-mailu. Potud je žalobní námitka důvodná. Soud však přihlédl i ke skutečnosti, že tuto námitku žalobce uplatnil poprvé až v odvolacím řízení. Žalovaný ji náležitě vypořádal na stranách 6, 7 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce po celou dobu vedeného řízení rozsáhle uplatňoval práva účastníka řízení, k věci se vyjadřoval a byla mu dána a zachována možnost navrhnout nové důkazy. Z tohoto úhlu pohledu má soud za to, že vada spočívající v nedostatku ústně vedeného řízení před orgánem prvního stupně byla v řízení odvolacím ze strany žalovaného řádně napravena. Dne 6. 1. 2017 se žalobce dostavil k seznámení se spisovým materiálem, přitom mu bylo sděleno, že shromažďování podkladových materiálů bude ukončeno. Žalobce požádal o lhůtu k vyjádření, tato lhůta mu byla poskytnuta a žalobce se po seznámení se spisovým materiálem mohl k věci dále vyjádřit. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že zásada ústnosti porušena v posuzované věci nebyla takovým způsobem, že by bylo nutno žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit.
41. Obdobně to platí i o námitce žaloby o porušení ustanovení o řízení z důvodu, že úkony v řízení činila k tomu nepověřená osoba. Ze spisového materiálu je zřejmé, že podle úředního záznamu o osobě, která byla pověřena ústním projednáním věci, byl věc pověřen

...

pplk.. Mgr. J. Š.. Soud nepřisvědčil žalobci v názoru, že uvedený funkcionář byl pověřen pouze k ústnímu projednání věci, nebyl však oprávněn zpracovávat a shromažďovat podklady, a že úřední záznam zpracovaný touto osobou nemůže být podkladem pro rozhodnutí. Z textu dokumentu ze dne 4. 4. 2016, nazvaného *Zahájení společného řízení o jednáních, která mají znaky přestupků*, i z dalších listin založených ve spise, lze důvodně uzavřít, že Mgr. Š. byl ředitelem Ředitelství služby pořádkové policie pověřen k vedení řízení jako takového, neboť – přes poněkud nešťastnou formulaci uvedeného pověření – spisový materiál neobsahuje pověření pro jinou osobu. Namítal-li žalobce, že osoba, která se podílí na rozhodování, nemůže zároveň vytvářet podklady a důkazy pro rozhodnutí, pak není zřejmé, na základě čeho žalobce k uvedenému závěru dospěl. Problematika dokazování byla soudem podrobně posuzována a vyložena v odůvodnění tohoto rozsudku (viz výše). Stěžejní důkazy v podobě záznamu a fotodokumentace hlídky dopravní policie a zprávy společnosti VARS Brno o skutečné dopravní situaci jsou prvotními záznamy a doklady, které nebyly vytvořeny osobou podílející se na řízení. Namítal-li žalobce, že do spisu nebyl doložen seznam účastníků jednání, i když byl předáván osobě, která byla pověřena ústním projednáním, soud dospěl k závěru, že neprovedením tohoto důkazu nedošlo k porušování práv žalobce a k vedení řízení v jeho neprospěch. Jednalo se o důkaz navržený k tvrzení žalobce o absenci protiprávnosti jeho jednání, touto námitkou se soud zabývá v dalším odůvodnění (viz níže).

42. Podle názoru žalobce neúplné zjišťování skutkového stavu mělo za následek i nesprávnost právního posouzení kázeňského přestupku, tedy jednání, které má znaky přestupku, zejména jeho jednotlivých znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku. Žalobce poukazoval na to, že jeho jednání nebylo úmyslně protiprávní, správní orgány nesdělily, z čeho konstatovaný úmysl dovozují, jednotlivá forma zavinění musí být správním orgánem dokazována a nikoli jen nepřezkoumatelně a účelově tvrzena. Podle názoru žalobce je sice jedním ze základních znaků přestupku protiprávnost jednání, nicméně v dané věci existují okolnosti, které protiprávnost vylučují. Žalobce tvrdí, že využil oprávnění stanovené v § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, neboť plnil úkol stanovený zvláštním právním předpisem, v tomto případě zákonem o Policii České republiky, přičemž dbal potřebné opatrnosti, překročením rychlosti nikoho neohrozil ani neomezil, neohrozil ani bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích.
43. Uvedené ustanovení umožňuje žalobci překročit rychlost i bez použití výstražných světel. Žalovaný se totožnou argumentací žalobce zabýval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v bodech 1, 2 a 3 na stranách 9, 10 a 11. Není proto důvodné tvrzení žalobce, že se jeho tvrzeními správní orgány vůbec nezabývaly a nevypořádáním se s těmito námitkami správní orgány zatížily rozhodnutí vadou v podobě nepřezkoumatelnosti.
44. Důvodnou neshledal soud ani námitku žalobce, že dokazování nebylo vedeno ani k významnosti plnění úkolu, jeho charakteru a důležitosti. Žalobce v této souvislosti namítal, že sám ředitel zdůraznil mimořádnost úkolu, musí tedy nepochybně jít o důležitý zájem služby. V tomto případě přistupuje výjimečná situace, která bránila žalobci splnit úkol, když se na cestě objeví neočekávané problémy. Všechny tyto faktory umožňují podle názoru žalobce využít oprávnění stanovená zákonem o silničním provozu, neboť vytváří mimořádnou situaci.
45. Soud se s uvedenou argumentací neztotožnil. Právní úprava § 18 zákona o silničním provozu umožňuje příslušníku policie, aby za zcela výjimečných okolností překročil maximální dovolenou rychlost na konkrétním úseku. Pro aplikaci této právní úpravy však

...

musejí být splněny či zjištěny okolnosti zvláštního zřetele hodné, jakými jsou právě existence situace, která nesnese prodlení, tedy například jízda k ověření podezření ze spáchání trestného činu, k havárii, výbuchu, pronásledování pachatele trestné činnosti a podobně, kdy tato situace vyžaduje okamžitý a urychlený přesun policejních sil na jiné místo. Tyto požadavky však podle názoru soudu cesta na pravidelnou a předem ohlášenou a naplánovanou poradu k ostraze Depa kolejových vozidel na Odstavném nádraží Praha – Jih nesplňuje. Soud přisvědčil závěru správních orgánů obou stupňů, že – zcela obecně, bez ohledu na fakticky zjištěné okolnosti nyní posuzované věci – zjištěné překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem nebylo ke splnění daného úkolu nezbytné. Bylo totiž zcela na žalobci, aby si – s vědomím o důležitosti jeho přítomnosti na poradě – naplánoval cestu tak, aby se jednání, které se stalo předmětem posuzovaného řízení, zcela vyhnul. Existence mimořádných okolností na trase, které by mohly vyvolat v žalobci obavu, zda se do cílového místa porady dostane včas, nebyla v řízení prokázána a tvrzení žalobce o nich zůstala v rovině neurčitých a zcela nekonkrétních námitek. Vzhledem k výše uvedenému má však soud významné pochybnosti a považuje za nanejvýš sporné, zda by i konkrétně zjištěná nepříznivá dopravní situace opravňovala žalobce k jednání, které mu bylo kladeno za vinu v tomto řízení.

46. Byly tak naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1As 24/2013 – 28, dospěl v skutkově téměř identickém případě k závěru, že správní orgán prvního stupně nebyl povinen otázku materiální stránky přestupku detailně rozebírat, a to s ohledem na značné překročení nejvyšší rychlosti. Žalovaný jeho úvahu doplnil a dostatečně rozvedl v návaznosti na odvolací námitku. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1Afs 88/2009 – 48, publikované pod č. 2646/2012 ve Sbírce NSS). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, městský soud se ztotožnil s úvahami žalovaného. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje, že svým popsáním jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter. Dopustí-li se takového jednání příslušník policie, který je zákonem povolán k tomu, aby dohlížel na to, zda jiné osoby se chovají v souladu se zákonem, pak jde nepochybně o jednání, o jehož závažnosti to platí tím více.
47. V poslední námitce žalobce poukázal na to, že i v případě, že by mu bylo prokázáno spáchání tohoto jednání, které má znaky přestupku (což žalobce odmítá), je uložený trest nepřiměřený a neodůvodněný. Vzhledem k příkladnému a bezchybnému výkonu služby

...

v minulosti je odvoláním napadeným rozhodnutím stanovený trest zjevně nepřiměřený. Správní orgány nehodnotily další významné skutečnosti, zejména osobní a majetkové povahy, a případně polehčující či přitěžující okolnosti. Z těchto důvodů žalobce považuje rozhodnutí o trestu za neodůvodněné a nepřezkoumatelné.

48. Námitku soud neshledal důvodnou. Popsaným jednáním žalobce - byť hypoteticky - bezesporu ohrozil ostatní účastníky silničního provozu, proto bylo nutno jej vyhodnotit jako velmi závažné jednání. Zároveň již správní orgán prvního stupně při hodnocení všech okolností, které mohou mít vliv na výši sankce, zmínil skutečnost, že podle evidenční karty řidiče se u žalobce jedná o opakované porušení pravidel silničního provozu. Jestliže tedy soud shledal, že i přes uvedené okolnosti při určení druhu a výše kázeňského trestu žalovaný zůstal při spodní hranici možné výše pokuty i možné doby trvání zákazu činnosti podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, proto nebylo možno dospět k závěru o tom, že jde o trest zjevně nepřiměřený.

Závěr a náklady řízení

53. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

...

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. března 2018

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu